

DVA NA SLEPÉ KOLEJI

Olympijská vítězka v hodu diskem, československá státní příslušnice Olga Fikotová-Conollyová se i v USA pilně připravuje na letní závodní sezónu. Chce být v takové formě, aby nás čestně reprezentovala na mistrovství Evropy v lehké atletice, které bude uspořádáno letos ve Stockholmu. Ze svých poznatků z amerického sportu nám napsala:

Ráda bych vám pověděla o osudu dvou amerických sportovců, které zná celý svět. A snad mnoho lidí jim závidí, protože okolo jejich jmen tančí miliony dolarů. Vybírá jen dva sportovce, ale dovedete si představit, že existují desítky a možná stovky podobných. Snad jsou to „hvězdy“ o něco méně slavné, méně zářivé, avšak stejně obhospodařované profesionálními manažery, až...

To bych však předbíhala. Tedy nejdříve první: Joe Louis – „muž ocelových pěstí“. Čtenáři Květu ho znají z loňské reportáže „Hnědý bombardér“, kterou jsem četla ve vašem listě.

Ačkoliv o životě slavných sportovců koluje hodně smyšlenek, nebyla to báhorka, že Joe Louis i po druhé světové válce vydělával svým boxerským uměním fantastické částky. Ovšem podstatnější část toho, co svými pěstmi získával, šlihtli manažeři. Přesto Louisovi zbývalo dosti, aby to svádělo k utrácení. Kdo má hodně peněz, na toho se pověsí hodně „přátel“. Louis měl hodně peněz. A „přátel“ bylo víc než dost. Louisovy dolary tály jako sníh na slunci.

Daň z příjmů platí dělníci v USA týdně. Luis, stejně jako jiní podnikatelé, ji platí až koncem roku. U profesionálních sportovců se závratnými příjmy jsou daně také závratné. Činí až devět desetin z příjmů! Jenže boháč

Louis rok co rok zjišťoval, že čím víc mu stoupají příjmy, tím je větší chudák. Na daně nikdy nezbylo.

Dluh rostl. A tak Louis znovu a znovu vstupoval do ringu, ačkoliv již dávno nebyl v dobré formě. Brzy nestačil – a hlavně už tak netáhl. Příjmy nebyly zdaleka takové, jak čekal. Zkusil to v obchodním podnikání. Zkrachoval. Vrátil se do ringu. Znovu nestačil. Sil ubývalo dlouhým přibýval. Přátelé, ti opravdoví, mu posílali peníze na splacení dluhu: uspořádali veřejné sbírky. Apelovali na vládu, aby dluh pro Louisovy nesporné zásluhy o americký sport odepsala. Louis odmítl obojí. Nechce milodary, nechce milosti. Chce zaplatit svůj dluh.

Pustil se do zápasů v arénách. Zkusil vydělávat v jiných oborech. Psal a skládal písničky. Bojuje dál. Jenže vítězí zatím – dluh.

O něco lépe je na tom olympijský vítěz a světový rekordman ve vzpírání ve váze těžké, Paul Anderson, známý svou obrovitou postavou. Po melbournských olympijských hrách se na něho vrhli profesionální manažeři, tušící dobrou kořist. Potřebovali injekci pro své atrakce. „Nejsilnější muž světa“ se jim zvláště hodil do krámu. Paul neodolal lesku smluv na tučná dolarová sousta. Stal se profesionálem. Vystupuje v televizi, mluví do rozhlasu, ale hlavně je angažován pro cirkusy a noční podniky. Vystupuje tam v atraktivním obleku. Za zvuků fanfár nastupuje na jeviště v blyskotavém dresu, se speciální pozlacenou obuví s širokými podešvemi. Na ramenou nese jakýsi kolotoč. Naloží si na něj až 40 lidí a pak ten živý kolotoč roztáčí. Další číslo programu: majitel nočního podniku naplní dvě pokladny stříbrnými dolary (je to asi 35 000 kusů). Váží dohromady kolem 500 kg. Paul si je obě zvedne na záda a dělá s nimi dřepy. Pak vyzve diváky, aby to kdokoliv zkusil. A kdo pokladny unese, že si je může i s obsahem vzít. Neodnesl je zatím nikdo. Ale hodně z těch, kteří to zkusili, si odneslo housera nebo poškození páteře. Potkali jsme Andersona v Kalifornii. Zatím ho peníze nezakazily. Je stále tůž – bodrý a skromný – jak býval, když jsme ho poznali v Melbourne. Ví, že jeho třpytivá cesta je železná. Ale bude prý opatrný. Nerozhazuje. Šetří. Nechce prý skončit jako ostatní profi...

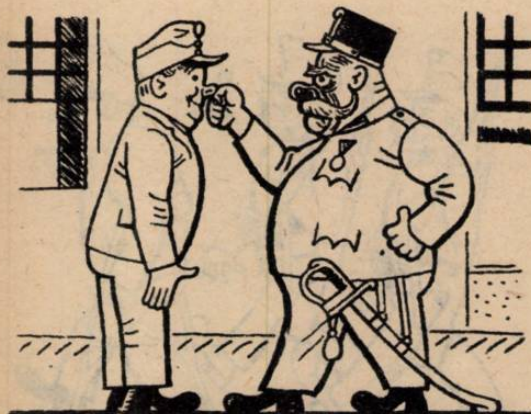
Paul Anderson, olympijský vítěz ve vzpírání.

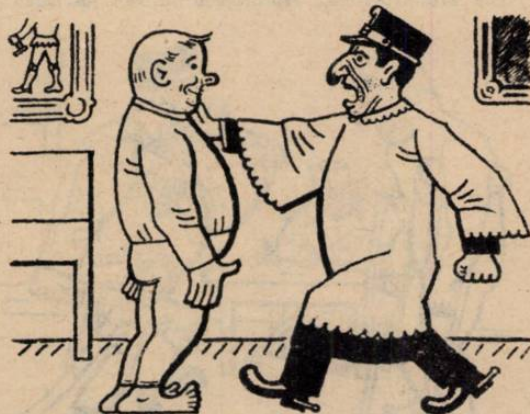
Joe Louis.
KRESLIL OTA MAŠEK

Dva slavní lidé. Dva na stejné koleji. Joe Louis již poznal, že je slepá. Nepřejeme Paul Andersonovi, aby to také zjistil. Ale měl by stále bystře dávat pozor. Nechci odsuzovat Joe Louise ani Paul Andersona. Oni nezavinili svůj osud. Odsoudit je třeba manažery a celé to prostředí, které zná sportovce jen jako nástroj k dobrému kšeftu. Když pak sportovec již netáhne, nevynáší, je pro ně bezcenný. Pošlou ho dál – na slepou kolej! Psáno pro Květu

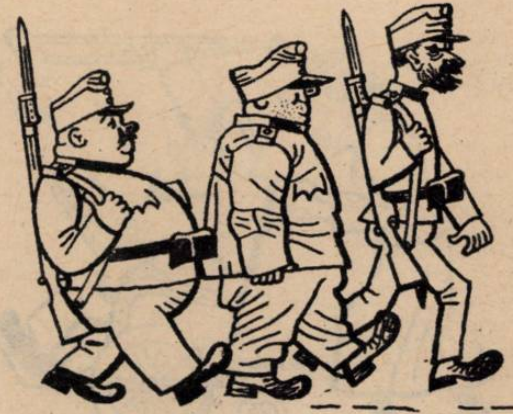
OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

7. Na garnisoně přejímal Švejka štábní profous Slavík. „My ti zde, chlapečku, pobyt osladíme,“ povídal, „jako všem, kteří upadli v naše ruce!“ – Aby dodal váhy svému pohledu, přiložil svou tlustou pěst Švejkovi pod nos a řekl: „Čichni si, lumpe!“ – Švejk si čichl a poznamenal: „S tou bych nechtěl dostat do nosu, to voní hřbitovem!“ Klidná, rozvázná řeč zalíbila se štábnímu profousovi.

8. Při prvním kázání polního kuráta Katze v garnisonní kapli se Švejk rozplakal. Když kurát kázání skončil, dal si Švejka přivést do sakristie. Cukaje Švejkovi ramenem, křičel na něj: „Přiznej se, lumpe, žeš brečel jen kvůli legraci!“ – „Poslušně hlásím, pane feldkurát, chtěl jsem vám vopravdu udělat radost, abyste myslel, že jsou ještě spravedliví lidé!“ – „Vy se mi začínáte líbit,“ řekl kurát Katz. A vzal si Švejka za pucfleka.

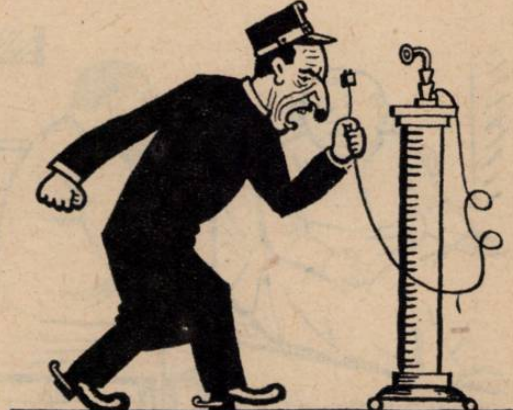
9. A opět v průvodu dvou vojáků s bajonety ubíral se Švejk k bytu kuráta Katze. – „Nevíš, proč tě vedeme k polnímu kurátovi?“ tázal se Švejka tlustý. – „Ke zpovědi,“ řekl Švejk ledabyly, „zejtra mne budou věšet!“ – „A proč tě budou tento...“ otázal se soustrasně čahoun. „Já nevím, patrně to bude osud,“ odpověděl Švejk dobrácky a prohlásil, že má žízeň. „Pojďte na Kuklík,“ vybídl vojáky, a ti se nedali dvakrát pobízet.

10. Na Kuklíku bylo veselo. Hráli tam na housle a na harmoniku. Vojákům se tam začínalo líbit. Hubený se dal po pátém pivě do tance a tlustý oddal se úplně požitkářství. V atmosféře kroužilo nenápadně heslo: „Po nás ať přijde potopa!“ – Když se schylovalo k večeru, nastoupili další cestu. Švejk byl nucen oba opilé vojáky vléci pod paži a po nadlidském namáhání podařilo se mu konečně, že ho „dovedli“ k polnímu kurátovi.

11. „Vy jste se o-o-opili.“ řekl jim polní kurát, „Švejku, odvedete je do kuchyně a budete je hlídat, než přijde patrola. Já hned zatelefonu-nu-nu-ju do kasáren!“ Stalo se. Vojáci sedli si v kuchyni na lavici a Švejk přecházel u dveří je hlídal. Vojáci mu vyčetli, že to byla jen legrace s tím oběšením. – „Pust nás domů,“ řekl čahoun Švejkovi, „kolego, neblbni.“ – „Ted se neznáme,“ přísně odpověděl Švejk.

12. Ve dveřích objevil se polní kurát: „Já se nemohu do těch ka-ka-ka-sáren dozvonit, tak jděte domů a pamatujte si, že se ve službě chlastat nesmí. Marš!“ Ku cti pana polního kuráta budiž řečeno, že do kasáren netelefonoval, poněvadž neměl dosud telefonů a mluvil jen do stojanu na elektrickou žárovku.